

Can Coromines

Castellbisbal

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: Terme de Castellbisbal. Crta.BV1501, km. 1,3. (08755 Castellbisbal)
Emplaçament A la BV1501, passada la corba, abans de la rotonda de la B-225

Coordenades:

Latitud: 41.47667
Longitud: 1.96552
UTM Est (X): 413628
UTM Nord (Y): 4592191

Classificació

Número de fitxa 08054-107
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Modern Contemporani Popular
Segle XVI-XXI
Estat de conservació Bo
Protecció Legal
Observacions protecció: BCIL 3715-I
Accés Fàcil
Ús actual: Residencial
Titularitat Privada
Titular: 08053A02000018
Autoria de la fitxa Raquel Valdenebro Manrique
Data de registre de la fitxa: dv., 08/07/2011 - 02:00

Descripció

Edifici de planta quadrangular cobert a dues aigües aixecat en mur de mamposteria irregular i arrebossat posteriorment amb ciment sense pintar. Al cos central de l'edifici s'han anat afegint alguns cossos que desvirtuen la visió general del conjunt. Compta amb planta baixa, primer i segon pis. La façana principal es troba encarada a ponent, i precedida per un cos rectangular de planta baixa. Destaca el conjunt de finestres de mig punt obert a nivell de segon pis. A tocar de la casa, en el sector de ponent es pot observar la presència d'una bassa circular de grans dimensions. El material de construcció no s'aprecia actualment ja que es troba arrebossada amb ciment, però cal pensar que es tracta de maó. Aquesta bassa recull aigua del sector del torrent de Pegueres i està destinada al rec agrícola. Els seus orígens cal situar-los a començaments del segle XX, moment en el qual la casa comptava amb una important producció agrícola.

Observacions:

Apareix al llistat del POUM amb el núm. B1.01

Història

L'edifici existent actualment pot ser datat a l'entorn dels segles XVII-XVIII, tot i que segurament s'aixeca sobre el seu precedent més antic. El cognom Coromines no apareix als censos parroquials del 1573 i 1600, per la qual cosa cal pensar que el nom original de la casa fou un altre, i el nom de Coromines fou una aportació fruit de les polítiques matrimonials de la casa. RUIZ (1998: 161). Les terres de conreu de la casa eren predominantment la vinya, que s'explotava a través de contractes de rabassa morta, i el regadiu, estesos especialment als arenys del Llobregat i als plans del torrent Bo i del de Pegueres, amb alguna extensió de bosc. Fruit d'aquesta bonança econòmica basada en la vinya és la construcció d'una destil·leria a la vora de la casa a començaments del segle XX. Al llarg del segle XIX la propietat estava en mans de la família Canadell. La pubilla de la casa es va casar a finals del segle XIX amb l'hereu de Can Nicolau de Baix, el Sr. Bufill, amb la qual cosa es van unir les dues propietats. El 1903, el senyor Bufill va cedir terrenys de la propietat per la construcció de l'estació de ferrocarril. El 1917 es va construir un oratori, que va tenir caràcter semipúblic, dedicat al Sagrat Cor. Entorn als anys 1934-1936 els propietaris del mas van decidir la construcció d'un nou casal pensat com a lloc residencial al davant de la casa, per la qual cosa l'antic mas rural va perdre importància.

Bibliografia

MATEU MIRÓ J. (1999) Les masies de Castellbisbal. Publicacions del Museu de la Pagesia. Castellbisbal.
MATEU MIRÓ J. (1987) Semblança de Castellbisbal. Publicacions del Museu de la Pagesia. Castellbisbal.
RUIZ I ELIAS, A. (1998) Notes històriques: parròquia de Castellbisbal. Castellbisbal.

